

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 258.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τῆς ἀρετῆς κλεῖνός ποῖος καὶ ἰδρωπὶ
φύεσθαι. σὺ δ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπὸν
ἐπαπέλας εἶλον.

Εὐτονίῳ Διάκονῳ. σνζ.

Τῶν πλεονεκτησῶν καὶ ἀδικῶν, οἱ μὲν
εἰδότες ὅτι ἀμαρτάνουσιν, οἱ δὲ μὴδ' ὅ-
τι ἀμαρτάνουσιν εἰδότες ἀνήκεστα. τὸ
γὰρ μὴ ἀποθεῖσθαι τῆς ἀρρώστιας, ἐν ᾗ
εἰσὶν ὅσπασασις ἀνασθησίας ὄβρι, καὶ εἰς
ἀναλγησίας παντελῆ καὶ νεκρότητα
πελευτᾶ. τῆς τῶν ποίνων καὶ μάλιστα
ἐλεῖν, τὸ γὰρ κακῶς ποιεῖν τὸ κακῶς
πάχειν ὄβρι ἐλευνότερον. τοῖς μὲν γὰρ
περὶ τῶν ἐχόντων ὁ κίνδυνος σαλεύει.
τοῖς δὲ μὴ καὶ χρημάτων ὄβρι ἢ ζημια.
ἀλλὰ καὶ τε καὶ διττῆς οὐκ ἀποθανον-
ται νεκρώσεως. ἀτελεῖς γὰρ καὶ παρδι-
κῆς Διανοίας ἐκφέρεισι δέμας. ἐπεὶ καὶ
τὰ κομῆν νήπια, τῶν μὲν ὅπως φο-
βερῶν, ὅδενα ποιεῖται λόγον, ἀλλὰ καὶ
πρὶ πολλὰς ἐπαφίησι τὰς χεῖρας.
καὶ ὁσπασπεία δὲ Διάκονα καὶ μορμα-
λύμα θεώμενα, δέδωκεται καὶ τρέμει
τῆς πλεονεξίας ἐρεσῶν, περὶ μὲν
δέδωκεται, ἢ τις οὐκ ἐστὶ φοβερός, ἀλλὰ
καὶ ἀσφαλείας ἀπάσης, καὶ μετριο-
φροσύνης ὑποθέσει. πλοῦτον δ' ἀδι-
κῶν περὶ πολλὰ ποιέμενοι. οὕτως πε-
ρὶς ὄβρι φοβερότερος. περὶ γὰρ τῶν
ἐχόντων, καὶ τὰ φρονήματα καὶ τὰς ἐλ-
πίδας.

Τῷ αὐτῷ. σνν.

Μάλα ἀκρίβως οἶδα, ὅτι τὸς μὲν
τῆς ἀρετῆς καρπὸς μεγάλας εἶναι,
καὶ κινδυνεύεις νομίζεις. ἀθυμεῖς δὲ
τοῖς πολλοῖς νομισσομένης δυσχερῶν.
ἀλλ' εἰ μὴ τῆς τῶν πολλῶν ὑπο-
νοίας καὶ δόξης, ἀλλ' ἀκριβῆ λογισμῶν
ἐξετάσῃ τὸ παράγμα ὀπιτελείας, ἢ
ἀθυμῶν φροῦδη οἰχόμεται. μᾶλλον δὲ

non sine labore ac sudore ferri ait: tu autē,
quonam pacto haud scio, genus vitæ labo-
ris expers suscepisti.

Eutonio Diacono. 257.

Ex iis qui plus habendi cupiditate fla-
grant, atque inferendis iniuriis delectan-
tur, qui peccare se sciunt, grauitur, ægro-
tāt: qui autem ne peccatum quidem suum
agnoscūt, perditē ac deploratē. Hoc ipsum
enim non sentire morbum in quo ver-
santur, insensibilitatis incrementum est,
atque in perfectum stuporem ac mortem
desinit. Quocirca hos maxime lugere cō-
uenit. Malum enim inferre miserius est,
quàm malo affici. Nam illis de animæ sa-
lute periculum imminet: his autem detri-
mentum in pecuniis subsidit, nec ultra
progreditur. Quin alioqui etiam duplicē
mortem non sentiunt. Imperfecti enim ac
puerilis animi documentū præbent. Quā-
doquidem ij quoque qui tenera admodū
aut puerili ætate sunt, ea, quæ verè horren-
da & pertimescenda sunt, nihil curant,
imò etiam manus persæpe in ignem in-
iiciunt, inanes autem laruas ac spectra cō-
spicientes, metu percelluntur, & contrem-
piscunt. His porro non dissimiles esse vi-
dentur homines pecuniæ ac rapacitatis
studiosi: ut qui paupertatem quidem quæ
non modò nihil habet, quod metuendum
sit, verum etiam securitatis omnis ac mo-
destiæ materia est, pertimescant: iniquas
autem diuitias plurimi ducant, quæ tamē
quouis igne magis timendæ sunt. Siquidē
dominorum suorum, & animos, & spes
exurunt, atque in cinerem redigunt.

Eidem. 258.

Illud compertissimū & exploratissimum
habeo, te magnos quidem esse virtutis fru-
ctus, etiam si in periculo verseris, existima-
re: verum eo nomine mœrere ac discredita-
ri, quod plerisque miser esse videaris. At si
non vulgi opinioni ac suspitioni, verum
accurato rationis examini rem permiseris,
huiusmodi mœror evanesceat, imò etiam

Ec iiij

lætitia causam tibi allaturus est. Siquidem pro certaminum huius vitæ ratione, virtutis quoque coronæ necuntur.

Theodosio Presbytero. 259.

Apud homines par culpa esse videtur, iis, à quibus beneficium acceperis vicem non rependere, & hostes minimè vlcisci. At apud diuinam philosophiam illud quidem obtinet vt benè de nobis meritis remuneremur: at non item illud, vt iniurios vlciscamur: verùm omnino quidè patientiam adhibeamus: si autem fieri possit, eos etiam beneficiis prosequamur.

Theoni Episcopo. 260.

Quemadmodum fortis & humanus rex legibus cum armis coniunctis omne contumeliæ ac petulantia studium profligat, eos nimirum qui legum auditioni morigeros se præbent, citra pœnam ad officium reuocans, eos autem, qui præfacto & contumaci animo sunt, vi atque armis coercens: eodem modo pius ac mansuetus sacerdos legibus metum adiungens, atque imperium lenitate condicens, omne improbitatis studium, quantum quidem in ipso fitum est, fugat: eos nempe subditorum, qui sermonibus cedunt, sermonum ope atque adiuuamento curans, eos autem, qui pernicaces, & immorigeri sunt, legitimis animaduersionibus edo, vclut porrecta manu, ducens, vt posthac minime peccent.

Zosimo Presbytero. 261.

Et si nec homines erubescis, nec famæ atque existimationis rationem vllam habes: at eam tamen, quæ huiusmodi flagitia diuinitus consequitur, pœnam fac pertimescas. Quâquam enim ea in præsens motatur atque conuiescit (ad pœnitentiam scilicet inuitans) tamen aliquando post, eos, quos ne tanta quidem benignitas vllò pudore commouerit, acerbius persequetur. Ac multi ne in hac quidem vita inuictam illam manum effugerunt, verùm eiusmo-

δομδίας παρξείως γένησεται, ἀναλάγως γὰρ τοῖς ἐν ταῦτα ἀγῶσι, καὶ οἱ τῆς ἀρετῆς πλεονεξία τῆ φανοί.

Θεοδοσίῳ πρεσβυτέρῳ. σθ.

Παρά μὲν ἀνθρώποις ἴσον εἶναι δοκεῖ τὸ εὐεργετᾶς μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐχθρῶς μὴ ἀμύνασθαι· παρὰ δὲ τῆ θεῆα φιλοσοφία τὸ μὲν ἀμείβεσθαι τῶς εὐεργετᾶς κρατεῖ· τὸ δὲ ἀμύνασθαι τοὺς ἐχθρῶς ἔχει, ἀλλὰ παντὶ μὲν πρόσωπῳ τὸ ἀεξίχαλεῖν, εἰ δ' οἶόν τε καὶ εὐεργετᾶν.

Θέωνι ἐπισκόπῳ. σζ.

Ὡς περ ἀνδρείος καὶ φιλόανθρωπος βασιλεὺς τοῖς νόμοις τὰ ὄπλα μίξας, πᾶσαν ὑβρείως μελέτην τρέπτει· τὸ μὲν τῆ ἀκρόασι τῆς νόμων κειθόμην, διχα κολάσεως ἔπιτρέφει· τὸ δ' ἀνήκον, τῆ δόξῃ τῆς ὀπλων ἀνάγκησιν ἀγαθῶν· οὐτα καὶ εὐαγῆς καὶ ἔπιεικῆς ἱερῶς τοῖς θεομοῖς τὸ φόβον μίξας, καὶ τῆ ἀρχῆ πῶν ἐπιείκειαν κερύσας, πᾶσαν κεκία μελέτην τὸν ἄνθρωπον εἰς αὐτὸν τρέπτει τῆς ὑπὸ κῶν· τὸ μὲν λόγους εἰκοι, λόγους θεραπείων· τὸ δ' ἀνήκον τῶ δόξῃ τῆς θεομῆσιν σφρονησῶν, εἰς τὸ μικρὸν ἀμαρτάνων χυεραγαθῶν.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. σζα.

Εἰ καὶ τῶς ἀνθρώπους οὐκ ἐρυθρίεις, οὐδὲ ὑπολήψεις ἀντιποιῖ, καὶ τῶ παρὰ τῆ θεῆ τοῖς τοῖς τοῖς πολήμασιν ἐπομῶν. φοβήθητι δίκη· εἰ γὰρ καὶ αὐτίκα δι μάλια μακροθυμῆ, εἰς μετάνοιαν χαλοῦσα· ἀλλὰ μικρὸν ὑπερογ, πικρότερον μετελεύσεται· τῶς μὲν δὲ πῶ τοσαύτην φιλανθρωπίαν εἰδὲσθῆντας, πολλοὶ μὲν αὐ καὶ ταῦτα πῶ ἀπῆστον οὐ δόξα πειθεῖσαι καὶ εἰρα, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς τῶν κατελήθησιν

συμ-